

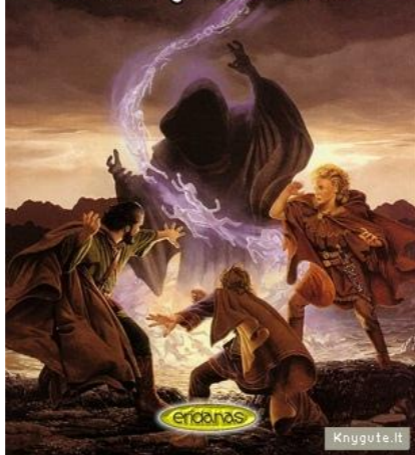

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Lois McMaster Bujold

SIELŲ ŽIEDAS

Lois McMaster Bujold
SIELŲ ŽIEDAS
Fantastinis romanas

Nedidelėje Montefoljos grafystėje dedasi keisti dalykai. Auksakalys ir burtininkas Prosperas Benefortė prisipažįsta savo dukteriai Fjametai paslapčia užsiimęs juodąja magija. Netrukus Benefortė miršta, o jo kūną pagrobia uzurpatorius Ferantė, ketinantis sukurti patį šurpiausią ginklą Žemėje - Sielų Žiedą...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
330 tomas. Serija įkurta 1990m.

Lois McMaster Bujold
THE SPIRIT RING

Copyright © by Lois McMaster Bujold, 1993

Cover art copyright © by Keith Parkinson, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2005
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1

Fjameta suėmusi pirštais pasukiojo šilto raudono molio gumulėlį.

- Tėtuši, ar, jūsų manymu, jau baigta? - nerimastingai paklausė mergina. - Ar jau galima suskaldyti?

Tėvas uždengė gumulėlį delnu tikrindamas temperatūrą.

- Dar ne. Ir padėk ant stalo! Rankose molis greičiau tikrai neatvės.

Mergina atsiduso iš nekantrumo, bet padėjo rutulį ant darbastalio, glostomo pro geležinės lango grotas besiliejančių ryto saulės spindulių.

- O ar jūs negalėtumėt atšaldyti molio vėsinančiuoju užkeikimu?

- Aš tuoju atšaldysiu vėsinančiuoju užkeikimu tave, mergaite, - nusijuokė tėvas. - Pernelyg jau daug tavyje ugnies stichijos. Net tavo motina šitaip sakydavo. - Meisteris Benefortė automatiškai persižegnojo ir nulenkė galvą, kaip ir dera, kai prisimenami mirusieji. Juokas vyro akyse išblėso.

- Neliepsnok taip kaitriai. Į krūvą sustumtos ruse-
nančios žarijos išlaiko karštį iki pat ryto.

- Bet prie tokios ugnies klupinėji tamsoje! - pa-
prieštaravo Fjameta. - Kas dega kaitriai, dega
skaisčiai. - Mergina įrėmė alkūnes į stalą ir ner-
vingai brūžindama bateliu grindų plyteles įsiste-
beilijo į savo triūso vaisių. Molis auksine širdimi.
Sekmadieninio pamokslo metu vyskupas Monrea-
lė dažnai kartoja, jog žmogus tėra dulkė. O juk
dulkės - tai tas pats molis! Fjametą apėmė jaus-
mas, tarytum ji ir rutulys ant stalo sudaro vieną
visumą. Rusvas, iš išorės šleivokas (mergina vėl
atsiduso), bet viduje slepiantis paslaptinę pažā-
dą, tereikia tik perlaužti.

- O jeigu dirbinys išeis su defektu, - susirūpino
Fjameta. - Oro burbuliukas... nešvarumai...

Nejaugi tėvas nieko nejaučia? Nejaui nejaučia
tyro, aukšto tono tarsi mažos širdies plakimo?

- Tada tu gaminį išlydysi ir pradėsi viską iš nau-
jo, kol pavyks. - Meistras gūžtelėjo pečiais. - Būsi
pati kalta, ir baigta! Nereikėjo skubėti užpildyti
formą be manęs. O metalas nepražus. Bent jau
neturėtų pražūti. Aš tave prikulsiu kaip tikrą pa-

meistrį, jei imsi krėsti tokius pokštus, kokius linke išdarinėti tie netikėliai. - Benefortė rūsčiai suraukė antakius, bet nerimtai, kaip pastebėjo Fjamenta.

Mergina nerimavo ne dėl metalo praradimo, tačiau neketino atskleisti savo paslapties rizikuodama užsitraukti nepasitikėjimą arba sulaukti pašaipos. Kai tik išgirdo tėvo žingsnius prieangyje, tuojau pat paspjaudė figūrą, nutrynė ją rankoje, o simbolinius daiktus - druską, džiovintas gėles, aukso grynuolio gabalėlį, kviečių grūdus - nubraukė nuo stalo kartu su nurodymų lapeliu, perrašytu pačia dailiausia jos rašysena. Ant stalo kraštelio užkritusi prijuostė, kurion viską paslėpė, klaikiai režė akį. Juk tėvas leido naudoti tik aukšą, o ne... Fjameta šonu atsirėmė į aukštą taburetę, pasitrynė odinę prikyštę, dengiančią pilką suknelę, ir įtraukė pro nosį pavasario oro, besiskverbiantį į kambarį pro neįstiklintą langą. "Bet juk suveikė! Pirmasis mano indėlis pavyko. Arba bent jau... nepakenkė".

- Meisteri Beneforte! Ei, ar yra kas nors namie? Prosperai Beneforte, jūs miegate, ar ką?

Fjameta užsiropštė ant stalo ir prispaudusi veidą prie grotų dirstelėjo už lango nišos krašto.

- Du vyrai... hercogo dvariškis mesiras Kistelis, tėtusi. Ir, - mergina nušvito, - kapitonas šveicaras.

- Cha! - Meisteris Benefortė skubiai nusirišo odinę prijuostę ir ištiesino tuniką. - Gal pagaliau atnešė man bronzos! Jau seniai metas! Ar šįryt niekas neatitraukė durų skląsčių? - Benefortė iškišo galvą pro kitą langą, atsiveriantį į vidinį kiemelį, ir užriaumojo: - Tesėjau, atidaryk duris! - Žilstanti vyro barzda plaikstėsi į kairę ir į dešinę. - Kur tasai tingus berniūkštis? Bėk, atidaryk duris, Fjameta. Tik pasikišk plaukus po kepuraite, tu susitaršiusi kaip kokia skalbėja!

Fjameta nušoko ant grindų, atsirišo paprastučio kyko juostas ir ėmė pirštais braukti per juodas garbanas, besidarbuojant išsprūdusias laukan. Paskui stipriai suveržė juostas, bet kelios vešlios sruogos vis tiek išsprūdo ir nubangavo gerokai žemiau pečių. Mergina pasigailėjo, kad skubėdama auštant nesusipynė kasos prieš lėkdama kurti ugnies virtuvės kampe esančiame mažame

žaidre su tigliu, kol tėvas neatsikėlė ir nenusi-
leido žemyn. Dar geriau būtų buvę pasipuošti
nėrinuotu kyku iš Briugės, kurį tėtušis padovano-
jo praėjusį pavasarį penkioliktojo gimtadienio
proga.

Beldimas pasikartojo.

- Ei, ar yra kas nors namie?

Fjameta pasišokėdama nubėgo per akmenines
prieangio grindis, atitraukė skląstį, atidarė duris
ir tūptelėjo.

- Labas rytas, mesire Kisteli. - Ir šiek tiek dro-
viau: - Kapitone Oksai!

- A, Fjameta. - Mesiras Kistelis linktelėjo jauna-
jai šeimininkei. - Man reikia meisterio.

Mesiras Kistelis dėvėjo ilgus juodus apdarus lyg
mokslo vyras. Gvardietis Uris Oksas vilkėjo her-
cogo rūmų livrėją - trumpą juodą tuniką raudon-
omis bei auksinėmis juostomis išmargintomis
rankovėmis, mėvėjo juodas triko kojines. Šį ramų
rytą kapitonas neužsisegė metalinių krūtinės
šarvų, neužsidėjo šalmo, nepasiėmė ieties - tik
kardas kybojo prie šono. Kaštoninius plaukus

dengė juodo aksomo kepurė su Montefolijos hercogo kokarda. Kokardą - bitę ant gėlės žiedo - kapitonui nukalė meisteris Benefortė, ir paauksuotas varis, atrodantis visai kaip auksas, neišdavė kapitono neturto. Mat pusę savo algos šveicaras siūsdavo į tėvynę motinai, pašnibždom pasakojo meisteris Benefortė linguodamas galvą, lyg ir žavėdamasis tokia sūnaus ištikimybe, lyg ir smerkdamas už nepraktiškumą - Fjameta taip dorai ir nesuprato. Tačiau ant kapitono kojas aptempusių kojinių nebuvo matyti nė menkiausios raukšlės nei nukarusios klostės, kaip kad ant liesų jaunų pameistrių arba sudžiūvusių senių kinkų.

- Nuo hercogo? - viltinai paklausė Fjameta.

Odinis kapšas, kybantį prie mesiro Kistelio diržo kartu su akiniais, atrodė daug žadančiai išsiūpęs. Bet, kita vertus, hercogas visuomet žada, sako tėtušis. Fjameta palydėjo svečius į didelę dirbtuvę, kur bičiuliškai trindamas rankas juos pasitiko meisteris Benefortė.

- Labas rytas, garbieji ponai! Viliuosi, atnešėte gerų žinių apie bronzą, kurią hercogas Sandrinas

žadėjo didžiajam mano darbui? Šešiolika vario luitų, štai taip! Nemažiau. Ar jau viskas parengta?

Mesiras Kistelis tik gūžtelėjo pečiais matydamas tokį atkaklumą.

- Dar ne. Nors man dingojasi, meisteri, jog tuo metu, kai būsite pasirengęs jūs, bus paruoštas ir metalas. - Kistelis truputį pašaipiai kilstelėjo antakį ir Fjameta užgniaužė kvapą: tėvas pajusdavo net menkiausią įžeidimo užuominą, lyg medžioklinis šuo - grobį. Tačiau mesiras Kistelis tęsė glostydamas kapšą prie diržo: - Atnešiau jums nuo jo šviesybės pinigų malkoms, vašku ir parankinių atlyginimams.

- Net ir aš ne toks didis kerėtojas, kad sukurčiau bronzą iš vaško ir pliauskų, - burbtelėjo meisteris Benefortė, bet ranką kapšo pusėn ištiesė.

Mesiras Kistelis mažumėlę pasisuko.

- Apie jūsų sugebėjimus, meisteri, niekas nė nekalba. Jo šviesybė abejoja jūsų darbo sparta. Galbūt priimate pernelyg daug užsakymų ir tuo

būdu kenkiate kitiems?

- Aš privalau deramai išnaudoti savo laiką, kitaip mano namiškiai neturės ko valgyti, - griežtai atrėžė meistras Benefortė. - Jeigu jo šviesybė hercogas panorės, kad jo žmona liautuši užsakinėjusi papuošalus, jam derėtų pasikalbėti su hercogiene, o ne su manimi.

- Druskinė! - reikliai ištarė mesiras Kistelis.

- Triūsiu prie jos nenuleisdamas rankų. Jau esu jums sakęs.

- Ar dirbinys baigtas?

- Beliko tik padengti emale.

- Ir dar, ko gero, reikia veiksmingo užkeikimo? - pastebėjo mesiras Kistelis. - Ar tuo jau pasirūpino?

- Ne, nepasirūpinau! - ištarė meisteris Benefortė įžeisto orumo kupinu tonu. - Jūsų ponas tikisi iš manęs ne menko šundaktario arba žiniuonės užkeikimo. Šie kerai neatimami, įtvirtinami kartu su kiekvienu manojo kirstuko smūgiu.

- Hercogas Sandrinas liepė man sužinoti, kaip darbas juda į priekį, - šiek tiek nuolaidžiau paaiš-

kino mesiras Kistelis. - Kol kas dar nepaskelbta, bet man įsakyta jums konfidencialiai pranešti, jog vyksta derybos dėl hercogo dukters sužadėtuvių. Mano ponas pageidauja, kad druskinė būtų baigta laiku iki puotos, rengiamos sužadėtuvių proga.

- A! - Meisterio Benefortės veidas nušvito. - Manojo dirbinio verta proga. O kada numatyta kelti puotą?

- Mėnesio pabaigoje.

- Taip greitai! O kas ketina tapti laiminguoju jaunikiu?

- Ubertas Ferantė, Lozimo senjoras.

Stojo reikšminga pauzė.

- Dabar suprantu, kodėl jo šviesybė taip skuba.

Mesiras Kistelis nuleido delnus nutraukdamas tolesnius aptarinėjimus.

- Fjameta! - Meisteris Benefortė atsigręžė į dukrą ir nusikabino nuo diržo raktų ryšulį. - Nubėk atnešti auksinės druskinės iš skrynios mano miegamajame. Tik neužmiršk užrakinti skrynios ir durų.

Fjameta paėmė raktus ir išėjo solidžiu kuklios

mergelės žingsniu - negi strykčiosi stebima kapitono! Tačiau laiptais iš vidinio kiemelio į viršutinę galeriją užbėgo šokinėdama per dvi pakopas.

Didžiulėje geležimi apkaustytoje skrynioje tėvo lovos kojūgalyje gulėjo gal dešimt knygų odiniais viršeliais, keli stori popierių bei užrašų pluoštai, perrišti kaspinėliais (mergina sunerimusi pamėgino prisiminti, ar praėjusį sykį viską sudėjo tiksliai iš eilės) ir lakuota dėžutė. Skrynja dvelkė popieriaus, odos, rašalo ir magijos aromatu. Fjamenta išėmė sunkią dėžutę, užrakino skrynią, o pasukui ir kambarį geležiniais raktais įmantrios formos danteliais. Mergaitė pajuto, kaip apsauginiai užkeikimai slystelėjo į vietą kartu su skląščiais - švelnus dilgsėjimas pirštų galiukuose. Labai galingi, jei jau juos įmanoma pajusti, turint omeny, kaip tėvas siekia įvaldyti vis naujas savojo meno subtilybes. Meisterio duktė nusileido į dirbtuves. Lengvi odiniai bateliai bemaž be garso žengė akmeninėmis grindimis. Prisiartinusi prie durų išgirdo kapitono balsą, o žodžiai privertė ją sustingti prie staktos.

- ...o jūsų dukters motušė buvo maurė ar juo-

daodė?

- Nagi etiopė! - įsiterpė mesiras Kistelis. - Ar ji buvo jūsų vergė?

- Ne, tikra krikščionė, - atsakė Fjametos tėvas. - Iš Brindizijos. - Jo tone Fjameta pajuto sausumą, susijusį arba su krikščionimis, arba su Brindizija. Šito ji neįstengė suprasti.

- Tikriausiai ji buvo gražuolė, - pagarbiai pastebėjo kapitonas.

- Tiesa. Bet ir aš ne visuomet atrodžiau toks sukiužęs griuvena, koku tapau dabar. Kol dar turėjau nesumuštą nosį ir plaukai nebuvo pražilę.

Kapitonas Oksas kaltai krenkštelėjo leisdamas suprasti, jog anaipol neturėjo omeny meisterio išvaizdos. Mesiras Kistelis, jau irgi anaipol nebe pirmos jaunystės vyras, pritariamai nusijuokė.

- Nors duktė nepaveldėjo jūsų nosies, Beneforte, bet gal perėmė ypatingąjį meninį talentą? - pasidomėjo mesiras Kistelis.

- Mergaitė neabejotinai kur kas gabesnė už atgrubnąjį mano pameistrį, kuris tesugeba nebent malkas nešioti. Fjametos piešiniai ir modeliai la-

bai dailūs. Jai aš šito, žinoma, nesakau, juk nieko nėra bjauresnio už pasipūtusią moterį. Aš leidau dukrai kalti sidabro dirbinius. O ką tik - ir auksinius.

Mesiras Kistelis, kaip ir dera, nustebeš tarstelėjo: " O!" ir pridūrė:

- Bet aš turėjau omeny kitą jūsų meną.

- A-a. - Meisterio Benefortės balsas kažkur nu-plaukė palikdamas klausimą be atsakymo. - Toks beprasmiškas pastangų švaistymas mokyti dukrą, kuri visus jūsų mokslo vaisius ir paslaptis perduos vaikinui, tapusiam jos vyru. Nors jei tam tikri kilmingi asmenys nemokės man atlygio, deramo tokio rango menininkui, merginos žinios gali tapti vieninteliu kraičiu, kurį jai duosiu. - Benefortė sunkiai ir reikšmingai atsiduso mesiro Kistelio pusėn. - Ar aš jums nepasakojau, kaip susižavėjęs nuostabiu mano nukaltu medaliu, priderintu prie bažnytinio apdaro, šventasis tėvas padvigubino atlygį?.....

Pastabos

- 1) Piro - ugnis (graik.)
- 2) Kondotjeras - XIV-XVIa. Italijos samdytų karavių būrio vadas.
- 3) Gvelfas - XII-XVa. Italijos polit. grupuotė, kuri rėmė popiežiaus kovą su šv. Romos imperijos imperatoriais ir jų šalininkais gibelinais.
- 4) Bravas - XVII-XVIIIa. Italijoje - samdomas žudikas, avantiūristas, galintis panaudoti bet kokį smurtą.